

Goedenmorgen, vrienden.

Ja, deze zondag zou ik dan graag eens een keertje met u willen spreken over - laat ons zeggen - oude Egyptische tempelopenbaring. Ik weet heel wel, dat wat geweest is in deze dagen, teloor ging en dat het vaak niet zo erg meer past bij de officiële opvatting, maar we weten aan de andere kant dat bepaalde mysteriën, bepaalde grote inwijdingstempels in Egypte, toch ook wel een buitengewoon goed resultaat hebben behaald. Wat de wereld tegenwoordig daarvan ziet, is meer de pronk en praal. Men ziet de wegen met de gevleugelde sfinxen, men ziet de plechtige begrafenisstoet en men ziet, gedragen in een zonneboot, de neophiet (nieuweling), die zijn beproeving heeft doorstaan, als adept terugkeren in een zonneboot. Deze tijd ziet naar de grote tempels die men heeft opgericht, de bouwwerken, de statige zuilen, de vreemde afmetingen. Voor uw tijd is Egypte een exotisch land geworden. Maar geestelijk gezien is Egypte meer dan dit. Laat mij vóór ik op de eigenlijke inwijding inga, u kort schetsen wat Egypte al zo is geweest. Egypte kende het ééngodendom en het ééngoden-begrip vóór alle andere landen, ook vóór Abraham. Egypte kende verder de grote geheimen van de magie en de geheimen van de hemelen praktisch gelijktijdig met de grote beschavingsgebieden van Azië. Wat de westerse wereld betreft, is hetzelfde Egypte het moederland geweest van alle magie, van een groot deel der esoterie en daarnaast ook zeker van filosofie en wetenschap. Geneeskunde, sterrenkunde, chemie, tot zelfs de smeedkunst en de glasblaaskunst, dankt Europa aan ditzelfde Egypte, dat men zich tegenwoordig alleen voorstelt in een soort barbaarse pracht.

De beschavingsvorm van Egypte mag ik u ook nog even in herinnering brengen. Wij hebben daar te maken met een z.g. godenwereld, d.w.z. dat er een pantheon is; en als zoon van de hoofdgod, of verstoffelijking van de hoofdgod, leeft op aarde de pharao, zoon van de zon. Er is geen sprake van een maatschappij met klassen, rangen en standen, zoals u die hier kent. Alles is afhankelijk van de vorst die, wanneer hij wenst, een slaaf tot hogepriester of gouverneur van een provincie kan verheffen en omgekeerd deze hoogwaardigheidsbekleders kan terugwijzen tot de laagste onder de lagen.

Pharao is vader van zijn volk, het zwaard dat het land verdedigt, de kracht der vruchtbaarheid die de Nijl doet rijzen, kortom hij is alle dingen. Dit klinkt in de moderne oren misschien als afgoderij en we weten heel wel, dat de latere Pharao's niet beantwoord hebben aan hun goddelijke functie a.h.w. Maar een vorm waarin een zo grote eenheid van gezag en bestuur wordt erkend, kan op een eenvoudiger wijze ook een alomvattende en al-regerende godheid aanvaarden. De hele inwijdingsleer, die Egypte kent, is gebaseerd op dit begrip: er is één kracht, één licht dat de wereld regeert. Let wel: de wereld. Maar er zijn andere krachten en heersers, die de dodenwerelden regeren en daarvan zijn er vele. Er bestaat boven alle werelden verder de wereld van waarheid. Wie daarin binnen treedt, is gelijk aan de goden.

De symboliek van het dodenboek kan u hier ook al op streek helpen, wanneer u hoort dat degene die voor de 42 rechters komt, de vragen beantwoordt en niet te licht werd bevonden; hij, die wordt gewogen in de schalen der gerechtigheid en plotseling van een klein wezen voor grote rechters een gelijk grote status bereikt, kan zich voorstellen hoe men de plotselinge ontwikkeling ziet. Wanneer wij beantwoorden aan een vastgestelde reeks van eisen, in contact zijn met

de goddelijke krachten, die deze eisen hebben gesteld, zo zullen wij alleen door het vervullen van die eisen tot gelijkwaardigheid met die goddelijke krachten oprijzen.

Het is dit principe dus, dat in de inwijding zo'n grote rol speelt. En nu ik u enigszins heb voorbereid, door u althans de sfeer van dat land en enkele denkwijzen te noemen, zullen wij verdere referentiën aan deze oude tijd achterwege laten en trachten deze inwijdingsleer zó te brengen en zó te begrijpen alsof ze een zuivere leer van deze dagen was.

Indien gij uw voeten op het pad zet en streeft naar de vrijheid van wezen en geest, zo is de eerste opdracht: beperking; de tweede: vrijheid en de derde: leren gaan. Dat horen de kinderen al in de tempels, wanneer ze komen voor een priesterlijke opleiding. Dat is logisch, het is de hele basis van het systeem.

Wanneer wij komen en wij willen dus de weg gaan volgen van de innerlijke inwijding, dan kunnen wij nooit stellen dat deze innerlijke weg, het pad dus, alleen beperkt blijft tot ons innerlijk wezen. Degene, die dat stelt, is eigenlijk een dwaas. Hij moet juist uit zijn innerlijke kracht zijn uiterlijke vrijheid gewinnen en wat meer is, hij moet leren zijn geest de wegen van de geest te laten gaan. Oefeningen tot uittreding maken deel uit van deze voorbereiding en zodra we die voorbereiding hebben gehad, krijgen we de meditatie bij de z.g. palmzuilen. Palmzuilen in de tempels komen betrekkelijk weinig voor. Zij zijn het symbool van het leven, het zich vernieuwende leven, omdat de palm immers steeds zijn blad afwerpt en dan onmiddellijk nieuw blad krijgt. Hij groeit steeds hoger, steeds verder, maar de kroon blijft zichzelf gelijk, zo gelooft men; en daarom naast de papyrus en de bamboe, neen ik moet zeggen het riet, het harde riet dat vereerd wordt, ziet men die palm als het symbool van het geestelijk klimmen. De mens moet zichzelf gelijk blijven, maar in dit gelijk blijven moet hij zich in begrip en in aanvaarding steeds verheffen boven de wereld, afwerpende het oude op het ogenblik dat het nieuwe geboren wordt.

Dit laatste is iets wat tegenwoordig teloor is gegaan, maar u kunt zich voorstellen, dat wij in een inwijding nooit iets kunnen achterlaten, zonder daarvoor iets nieuws te vinden, want wij mogen niet kleiner worden; onze wereld mag niet kleiner worden. Wij moeten groeien, wij moeten onszelf verder openbaren, wij moeten ingaan a.h.w. tot een hoger rijk en wat we achterlaten, dat mag alleen zijn wat reeds vervangen is. Daarom leert men reeds lang voor de eerste beproevingen plaatsvinden de neophiet: Weet dat niemand het oude kan verlaten vóór het nieuwe in hem is geboren. Zo zorg voor de vruchtbaarheid van uw wezen, opdat het nieuwe in u geboren wordt, en het nieuwe erkend en aanvaard hebbend in uw wezen als deel van uw werkelijk zijn, laat het oude achter.

Er is sprake van een geleidelijke groei in de inwijding. Die gehele groei is gebaseerd op de ene godheid. De ene godheid wordt n.l. ook vaak voorgesteld als een palm, heel vaak als een dadelpalm. De gedachtegang: God is, hij zelve is een eeuwig wezen. Uit zich brengt hij zichzelf voort, zo hij wil. Hij is één, maar voor ons is hij velen, want telkenmale zien wij zijn wezen anders en telkenmale is hij even waar. Eerst wanneer wijzelf groeien, zien wij dat de godheid gelijke tred houdt met ons.

Misschien, dat ik er goed aan doe om hier het beruchte en bekende boek van Thoth te citeren: God, wereld en Al groeien met de mens en sterven met de mens, want slechts vanuit zichzelf kan hij erkennen en al wat waarheid is wordt hem geopenbaard in verhouding tot zijn eigen wezen. Doch hij die de waarheid kent, is meester over de afgrond; hij regeert de winden en hij kan de bron des levens, de zon dus, doven. Dat is voor een Egyptenaar nog heel wat meer natuur-

lijk dan voor u. De zon is a.h.w. zijn zichtbare godheid en toch stelt hij, dat degene die groot genoeg geworden is, die zon kan doven. Hij begrijpt dat het opgroeien tot een geestelijke inwijding niet kan geschieden in vastgestelde fasen, dat het een geleidelijk proces is. Hij zegt in feite: Uw wereld verandert naarmate gij uzelve verandert.

Ik geloof dat dit punt in deze dagen nog evenzeer geldt en tenminste zo belangrijk is als vele andere stellingen, want als onze wereld met ons mee verandert - en dat is een typisch iets - zullen wij niet in staat zijn onze eigen vorderingen werkelijk te beoordelen. Vandaar ook, dat men leert: Gij, die het pad gaat van den ene, de cosmische godheid, zult nimmer vragen: "Hoever ben ik op mijn weg?" Doch slechts: "Kan ik voorwaarts gaan?"

Alweer een opvatting, die wat vreemd aandoet in deze primitieve tijd, want in werkelijkheid kan de mens alleen maar voorwaarts gaan, maar hij kan nooit beoordelen hoever hij is gevorderd. Hij kan zichzelf kennen, zeker, maar hij kan zijn wereld niet kennen. Het is hem onmogelijk tussen beide een juiste verhouding vast te stellen. Daarom leert men bovendien vaak: Zie niet terug, want hij die omziet, sterft. Dit staat in verband met reeksen van mysterie-proeven, die men in de begintijd, lang voordat de beide rijken één worden, afneemt in enkele grote tempelsteden. De ingewijde n.l. moet door een soort doolhof gaan. In die doolhof ontmoet hij ondermeer de slang. Hij ontmoet er het vuur, het water. Hij ontmoet er de aarde, meestal in de vorm van een zeer nauwe gang. Hij moet door al deze dingen heengaan en waar achter hem de illusie ophoudt te bestaan, zou hij door terug te zien a.h.w. helemaal los gaan hieruit. Om dit te verhinderen zegt men hem dus: Kijk vooruit, want als je achter je ziet is de beproeving niet meer. En als die beproeving niet meer is, zou je teruggaan.

Zie niet achter je. Deze gedachtegang heeft men later overigens in de z.g. pyramide-inwijding, waarvan weinig bekend is in uw tijd, nog verder doorgezet. Wij vinden daar o.m. de proef van de gloeiende staven, waarbij men dus moet gaan over een reeks gloeiende staven, waartussen maar net even ruimte is om de voet te zetten. De temperatuur is hoog, pijnlijk hoog. De neophiet, die niet in staat is zichzelf te beheersen, zal trachten snel door deze staven heen te gaan en hij zal zich verbranden aan het bijna witgloeiende ijzer. Dit is één van de eerste gevallen dat ijzer wordt gebruikt overigens. IJzer was in die tijd een speciaal aan de god gewijd element, aan de god gewijd metaal, want voor niet-religieuze doeleinden werd nog steeds koper en een soort koperbrons gebruikt.

Hier komt naar voren het principe dat de Egyptische inwijdingsgang ons in het bijzonder leert: Ondanks de gevaren beheerst zijn. Slechts hij die gestaag en langzaam verder gaat, zich nimmer door de omstandigheden laten dwingen tot een sneller tempo, tot een vlucht a.h.w. naar het goddelijke toe, kan uiteindelijk bereiken; de ander richt zich te gronde. De grondslag hiervan is, ik zou haast zeggen: esoterisch-filosofisch. God zelf is voor ons licht. God is in zekere zin in die dagen ook vuur. Hij is de zon, maar de zon kan weerkaatst worden in bepaalde heilige vuren. Jahwe, nietwaar, die naar de samenvoeging van de Jahwe- en Adonai-dienst, Jehovah wordt, of de Heer, is ook al in het vuur kenbaar. God is vuur. In onze tijd zegt men: God is licht. Dit licht is zo intens, zo sterk, zo krachtig, dat wij niet in dat licht kunnen doordringen, wanneer we te snel gaan. Matiging is noodzakelijk, juist voor degene die inwijding zoekt. Een langzaam, gestadig verdergaan maakt het hem mogelijk zich aan te passen aan de godheid en zó die godheid waarlijk te beseffen en te beleven. Degene echter die te stormachtig voorwaarts gaat, is niet voorbereid. Zoals in de inwijdingsleer staat: Wie zich tot de hoogste goden dwingt zonder de woorden van de wachters te kennen, verbrandt

in zijn gloed. Die wachters vindt u in het dodenboek weer terug, ze zijn draken, ze zijn leeuwen, kortom ze zijn de verscheurende en verslindende monsters, die de mens op zijn weg vindt. Dit laatste is alleen maar gedaan om de mens duidelijk te maken hoezeer hij bepaalde proeven moet overwinnen, hoe langzaam hij stukje voor stukje verder moet gaan.

Wanneer u op uw eigen manier zoekt naar rijping, naar inhoud, naar - ik mag wel zeggen - het godsdienstig beleven in uzelf, het godsbeleven, dan zult u ontdekken dat u nimmer te snel voorwaarts kunt gaan. Op het ogenblik dat je teveel eist van jezelf, of te veel eist van je god, breekt je geloof, is het beeld van de god die je in je vereerde, tot een afgod geworden, iets dat valt als een leeg beeld van ton-aarde, porselein-aarde.

Wij zullen in het leven, ongeacht of wij een esoterische inwijdingsgang krachtens een school volgen, dan wel alleen de inwijdingsgang van het leven zelf ondergaan, steeds weer ontdekken dat we niet verder kunnen. Er schijnt iets te zijn dat ons terughoudt, iets dat ons remt en dit geremd worden, dit je teruggehouden weten van het hogere, is voor velen oorzaak om hun weg of hun leven te verwerpen. Gij die niet de elementen overwint, zult sterven en gaan tot het begin. Alleen wanneer je werkelijk de overwinnaar bent van al deze kleine dingen, kun je verder gaan op het pad. Wie echter faalt, verwerpt de waarheid, de goddelijke werkelijkheid en daardoor moet hij terugkeren. Hij begint weer helemaal aan het begin a.h.w. in het laagste stoffelijk leven, in de laagste geestelijke fase.

Wie in de aarde begraven is en vergeet dat hij meester is van de aarde, wordt door haar gewurgd. U bent meester van de materie, nimmer de slaaf van de materie. Op het ogenblik dat u, een inwijding zoekende, u door de materie, haar materiële wetten en begrippen, laat overweldigen, kunt u geestelijk niet verder gaan. Uw geestelijke adem, het licht en de kracht die zich in u openbaren, worden a.h.w. afgesneden en ge zoudt daaraan kunnen ten onder gaan. Daarom, zo zegt men, moet gij weten dat ge niet sterven kunt, weten dat gij meester zijt, weten dat gijzelf de kracht van de eeuwige in u draagt.

Indien uw woord zich richt tot de aarde, ziet, zij zal u een doorgang banen. Indien gij spreekt tot het vuur, het zal zijn vlammen tot een streling maken en zijn gloed verbergen tot gij zijt voortgegaan. Indien gij spreekt tot de wateren, zo dragen zij u, indien ge dit verkiest, of zij trekken zich terug en laten u droogvoets verder gaan. De wateren zijn onderdanig aan hen die de kracht in zich dragen. En zelfs de luchten, zij zullen gehoorzamen aan uw stem, de winden zullen u dragen als een vogel, een valk die opwiekt naar de zon. Zij zullen u de wereld tonen vanuit de hoogte vanwaar goden neerschouwen of u zacht als een pluis neerzetten op het oord dat gijzelf bestemd hebt.

Dit klinkt als een zeer dichterlijke vrijheid, maar toch is die dichterlijkheid meer waard dan u misschien beseft. Alleen wanneer ge aanvaardt, dat ge door de elementen wordt beheerst, zijn zij uw meesters en kunnen ze u vernietigen; maar indien gij weet, dat ge meester zijt over de elementen en de één na de ander (nooit gelijktijdig dus!), onderwerpt aan uw wil, zo zal uw innerlijk wezen en uw innerlijke kracht, elk elementair verschijnsel overheersen. Geen enkele natuurkracht of geest kan u schaden. In de geest worden deze elementen natuurlijk tot meer dan alleen het stoffelijk verschijnsel dat je daaronder pleegt te verstaan op de aarde. Wanneer wij spreken over de aarde, dan bedoelen we daarmee ook de traagheid van begrippen, de gebondenheid waaruit misschien wel weer een geestelijk leven kan ontspruiten, maar dat in zichzelf het leven vasthoudt.

Natuurlijk kun je zelf niet ontwortelen aan deze aarde zolang je daaruit moet leven. Dat heeft men in de oudheid begrepen en dat

bestaat vandaag de dag nog als dezelfde waarheid. Maar wie leeft uit de aarde en daar zijn voornaamste wezen ziet, het voornaamste deel van zijn bestaan, wordt door de aarde gevangen en, zoals reeds gezegd, vaak verstikt. Slechts wanneer je boven de zuiver materiële gedachtegangen, zorgen en problemen kunt uitstijgen, vind je een grotere vrijheid. Je moet leren het stoffelijke te zien als de achtergrond van je leven; nimmer als de basis.

Het water. Het water is de tijd. Wie zich aan de tijd onderwerpt, verdrinkt erin. Je gaat onder in het verloren gaan van de dagen, de jacht van minuten en uren wordt een obsessie en je blijft gevangen. Je wordt gedood a.h.w. Maar wanneer je beseft, dat de tijd slechts een verschijnsel is en dat je een eeuwigheid bent in jezelf (niet draagt, je bent eeuwig), dan gebeurt er weer wat anders. Dan zal de tijd je dragen, d.w.z. je zult zonder daarvan zelf de gevolgen te ondervinden, over grote perioden van tijd kunnen gaan, (vergelijk de verhalen over de ingewijden, die duizenden jaren zouden kunnen leven) of je kunt door de tijd gaan, d.w.z. onberoerd door deze tijd je eigen weg kiezen.

Het leven is dan misschien voor de mensen kort en schijnbaar zinloos, maar je bent je weg gegaan en het verschijnsel tijd heb je uitgeschakeld. Daardoor kun je in, wat voor mensen seconden lijken, jaren aan ervaring opdoen en je kunt in vele jaren die voor de mensen een oneindig lijden lijken, een enkele ademtucht, een enkel besef verwerven en verdergaan, zonder zelfs te weten wat die tijd voor de mensheid betekent.

Dan is er het vuur. Wat zou het vuur anders zijn dan de lichtende kracht, de kracht die in u brandt. Ge leeft als mens al krachtens een verbrandingsverschijnsel, een oxydatie-proces. Uw geest leeft krachtens haar contact met het licht. Maar indien wij erkennen dat deze dingen ons beheersen, inplaats van meester te zijn erover, dan schroeien ze ons.

Lichamelijke verbrandingsprocessen jagen het lichaam op en teren het uit. Ze zijn als een koorts, die je machteloos maakt. Het geestelijk licht, waar je zozeer naar streeft, blijft, omdat je niet begrijpt er één mee te zijn, een soort kwelling of wel het onbereikbare visioen, dan wel de pijnlijke verplichting waaraan je gewoon niet tegemoet kunt komen.

Ik zeg het in menselijke termen, maar wanneer je beseft, dat dit licht, deze kracht, dit vuur, uit jezelf geboren wordt, dat je deel bent van dat licht, dan is er geen sprake meer van de ontmoeting met de gewelddadige krachten van de cosmos. Dan is er a.h.w. het gaan als vlam tussen vlammen, als lichtstraal, een bundel licht. Dan is al dat andere voor jou een streling, een bevestiging van je wezen inplaats van een beproeving.

Dat moest die ingewijde leren. En dan komt men uiteindelijk ook aan de luchten; men spreekt hier dus over de wind en de lucht als een soort element. En nu is het typisch dat er hier dus gezegd wordt dat de luchten je zullen dragen als een valk. De valk is Horus, Horus is godheid. Hij is de komende dag. Horus is de lichtende zon, die geboren wordt op de aarde. Hij is het kind van de lichtende zon en de vruchtbare aarde.

In deze symboliek moet u dat wel begrijpen. Wij zijn licht, maar tevens kind van licht. De luchten waarover wordt gesproken, zoudt u waarschijnlijk het best kunnen omschrijven met de sferen, de krachten van de geest, de onbegrepen, doorzichtige werelden, waarin je als mens weinig of geen toegang hebt, voordat je ontwaakt tot hoger besef. Deze krachten zijn vaak een storm; ze dreigen je te vernietigen; en dan kun je sterk staan. Tegenover de wind en de storm ben je meestal méér mens dan tegenover de andere elementen, omdat je er als mens al meer één mee bent. Maar toch, om die wind te brengen tot het

drágen van je wezen, moet je beseffen dat je er één mee bent. Een mens die weet, dat hij één is met de sferen, één is met bepaalde cosmische krachten, geestelijke werelden, grootmachten uit de cosmos, wordt door dit besef alleen gedragen.

Het is onze eigen instelling, ons eigen besef t.o.v. de cosmos en de cosmische wereld, t.o.v. de werelden van de geest, de sfeer, die bepalen zullen of wij gedragen worden en a.h.w. gesteund door de geestelijke kracht, ook de wereld waarop we nog moeten leven, of de sfeer waarin we nog moeten bestaan, geheel kunnen overzien, dan wel moeizaam tegen de storm op moeten tornen daar beneden.

En wanneer wij naar die wereld willen en we willen daar wat bereiken, dan is precies hetzelfde van kracht. Indien in ons de lichtende werking is, de goddelijke werkelijkheid a.h.w., dan is het richten van de belangstelling op het bereiken in de stof voldoende om deze werkelijk te maken. Dan tellen voor ons geen consequenties en geen bijzondere mogelijkheden of onmogelijkheden, geen wetten, niets. Wanneer wij vanuit het goddelijke zeggen: Dit zullen wij zijn op aarde, dan zijn wij, zacht als een pluusje neergezet op de aarde, dáár waar wij wensen te zijn. O ja, de Egyptenaren wisten zeer veel van deze dingen en toch waren zij zeker geen dromers. Ze waren heel erg praktisch. Want hun inwijdingsleer begint dan ook onmiddellijk met allerhand dingen op te sommen en die opsomming is op zichzelf te omslachtig om hier te gaan herhalen. Ik kan er alleen maar hier en daar een enkel punt uit nemen. En dan neem ik hier de grote inwijdingsleer van de zon, van het licht zelve. Er is n.l. een tweede inwijdingsleer, die van de maan, maar deze hierbij te betrekken zou me te ver voeren.

In de inwijdingsleer van de zon geldt dan: Zie niet in de zon, zij verblindt u. Zie echter in het licht van de zon naar hetgeen gij zoekt. Probeer alles op aarde, alles in de sferen, alles wat je geestelijk of stoffelijk ook maar ontmoet, te zien in het licht van het goddelijke, zonder te trachten het goddelijke zelf daarbij te betrekken. God geeft het licht, wees daar voorlopig tevreden mee.

Indien gij verder wilt gaan dan gij kunt gaan, zult ge moeten leren om te rusten. Je kunt soms als mens, en ook weleens als geest, zó gejaagd een doel willen bereiken dat je jezelf onnodig uitput. Je moet begrijpen, dat op een gegeven ogenblik de maat vol is. Je geestelijk of je stoffelijk streven heeft je uitgeput, dan moet je weten te rusten, want wij allen die ons nog bewegen op het pad, zijn alleen maar de slaven a.h.w. van ons eigen concept van tijd en gebeurten. Daar móeten we kunnen rusten.

Zoek nimmer een kracht of bediening hoger dan de uwe, laat de kracht en de bediening u zoeken. Dat lijkt zo op het eerste gezicht eigenlijk een waarschuwing; denk erom priestertje, priesteresje, grijp niet te hoog, probeer niet om een functie te nemen van iemand die boven je staat. Maar zo is het toch helemaal niet bedoeld. De bedoeling is dit: Wanneer wij een bepaalde geestelijke taak gaan zoeken, dan zoeken we iets dat te zwaar is voor ons. ~~of~~ we zoeken iets, dat ons niet past, te licht is voor ons. Juist wanneer wij een pad van bewustwording gaan, moeten we beseffen dat de taak ons zoekt. Er bestaat voor ons geen enkele noodzaak om te gaan zoeken naar iets dat wij nu eens een keer kunnen opknappen. God, de goddelijke kracht, of, zo ge wilt, de cosmische wetten, brengen u de taak die voor u past, het beleven dat voor u noodzakelijk is, de kracht die ge nodig hebt om te volbrengen. Al deze dingen gezamenlijk worden u voortdurend gegeven, alleen krachtens uw geestelijke voortgang; verder hebt ge niets nodig.

Dan leren ze u verder nog - en dan zal ik zo langzamerhand moeten sluiten helaas - deze 3 punten: Wie gaat over het hete zand, mag zijn schoeisel niet vergeten. Wie vreest voor de schorpioen,

net zo goed niet leven, die heeft er geen steek aan.

Dus u begint altijd een inwijdingsgang, zodra u op aarde bent. Inwijding is niet iets bijzonder plechtigs of iets bovennatuurlijks. Het is net zo normaal als ademhalen en daar moet u nu mee beginnen. Als u natuurlijk ergens de plechtigheid erbij kunt krijgen, dan is dat erg prettig en erg gezellig, maar nodig is het niet. Het is ook niet nodig, dat iemand naar u toekomt en zegt: "Ik ben je geestelijke meester". Ik weet, er zijn veel mensen, die deze illusie hebben en het is prettig als je een geestelijke meester hebt, dan heb je altijd iemand die je de schuld kunt geven als het verkeerd gaat. Maar nodig is het niet, want de werkelijke meester die we hebben, in elke inwijdingsgang, is het leven zelf.

Hoe je ook leeft en waar je ook bestaat, je zult altijd weer precies hetzelfde ondervinden. Je wordt geboren, Nou, tegen de tijd dat je klaar bent met protesteren tegen die wreedheid, moet je beginnen je aan te passen. Als je eenmaal hebt geleerd je aan te passen, dan moet je leren jezelf te handhaven en als je geleerd hebt jezelf te handhaven en je denkt dat je er zo ongeveer in geslaagd bent, is het alweer tijd dat je gaat afrekenen en dat je gaat zeggen: ik moet verder. Dat heb je in het leven, dat heb je in de sfeer, dat heb je overal.

Dat is nu het typische van een inwijding: je begint met een bepaalde trap. Goed, geef dat ding maar een naam, het is niet zo belangrijk. Maar denk niet dat je kunt zeggen: "Nu heb ik een hoogte bereikt, nu ga ik zitten. Ik heb nu een geestelijke meester, die zal me nu wel zeggen wat er gaat gebeuren." Nee, er zijn mensen die denken: Ik heb nu een leer gevonden, die zal mij er wel eens even doorslepen. Had je gedacht! Op het ogenblik, dat je de leer hebt aangevaard, moet je alweer verder gaan dan die leer. Je kunt nooit stil blijven zitten.

De inwijding van het leven, dat is eigenlijk niets anders als dan voortdurend iets meer zijn dan je denkt te kunnen zijn. Daar komt het helemaal op neer. Je moet iets menselijker zijn dan je denkt te kunnen zijn tegenover anderen. Je moet iets beheerster zijn dan je denkt te kunnen zijn. Je moet iets meer mensenliefde en naastenliefde opbrengen dan je eigenlijk meent dat normaal is. De hele kwestie van inwijding is niets anders dan altijd een tikje meer: iets meer zijn, iets meer geven, iets meer presteren en verder niet.

Ik bedoel, ik vind het erg mooi dat er gepraat wordt over Egypte en zo. Ik houd er wel van, maar ik voor mij, ik zie dat ook graag een beetje reëel; vanuit mijn standpunt reëel natuurlijk, want de ander zal voor zijn idee ook erg reëel gesproken hebben. En als ik me nu ga afvragen: Hoe komt het dat je op een gegeven ogenblik in een bepaalde sfeer komt, hoe komt het dat je in die sfeer naar het licht toe groeit? dan vind ik altijd maar één antwoord: Inwijding is niets anders dan steeds een beetje meer. Nu stel ik de zaak heel simpel. Een klein beetje méér innerlijke blijheid dan je volgens je leven zou mogen hebben. Een klein beetje méér ernst, een klein beetje méér moeite om wat te leren. Een klein beetje méér, het is niet veel. Je zou eigenlijk kunnen zeggen, dat de hele inwijdingskwestie berust op een soort van haast hebben. Ja, niet hard lopen, maar u weet het wel, zo even aanpoten, even doorstappen. Dat doe je om de trein te halen, je doet het om de tram te halen, om op tijd in een bioscoop, in het stadhuis te zijn enz. Waarom zou je het niet doen om in een geestelijke sfeer, in het geestelijke licht te komen?

Alles wat ze je vertellen over de beheersing van de elementen, over het koninkrijk der hemelen en de duivel die je moet ontlopen, het komt steeds op hetzelfde neer. Je bent jezelf, dat is de grondstof. Probeer steeds iets méér te zijn, dan groei je vanzelf verder. Dan kom je vanzelf terecht waar je moet wezen. Probeer altijd méér te zijn in de zin van het goede natuurlijk, maar denk niet, dat wat

bij jou méér is in de zin van het goede, voor een ander óók goed is. Want daar zou je mee mis kunnen lopen. Op het ogenblik dat je probeert om zo buitengewoon goed te zijn, jaag je anderen tegen je in het harnas, daar moet je mee rekenen. Maar dat hindert niet, wanneer het maar uit jezelf komt, wanneer je vanuit jezelf steeds probeert iets méér te zijn op elk terrein.

Alleen één ding moet je nooit proberen te zijn: dat is de baas. Degene, die méér de baas probeert te spelen neemt méér verantwoording dan hij overzien kan en dus uiteindelijk kan dragen. En dan ben je het slachtoffer en anderen zijn mee het slachtoffer. Misschien vindt u dat ik het erg eenvoudig zeg vandaag, maar ja, dat moet u dan maar nemen.

U bent volledig vrij om te leven zoals u wilt; dat denkt u wel niet, maar het is zo, want op het ogenblik dat u zegt: ik neem de consequenties, dan kunt u alles doen. U weet alleen wat u er voor betaalt. Nu ja, niemand denkt eraan om naar een winkel te gaan, nietwaar en daar b.v. een blikje knakworst weg te nemen of zo, want als je dat doet dan weet je, dan grijpen ze je in je kraag en dan kun je de boete betalen daarvoor en dan heb je alle trammelant van dien. Maar de mensen schijnen te denken, dat je dat geestelijk nog wel kunt doen. Dat het leven verplicht is om je gratis alles te verschaffen. Dat is natuurlijk niet zo. Je hebt de rekening te betalen voor alles wat je doet, onthoud dat nu goed. Als je weet wat het kost, en het is het je waard, ga dan je gang. Maar wat je óók kunt uitrekenen, is dit: Hoe méér je in jezelf spaart, hoe méér je dus jezelf verrijkt eigenlijk, door steeds een klein tikkeltje méér te doen, op welk terrein dan ook, hoe méér kracht je hebt om van dat leven te kopen wat je hebben wilt; en ook: hoe méér kracht je hebt om een ander te geven wat hij nodig heeft.

En dat is nu eigenlijk hetgeen waar alles voor mij op neerkomt. We zijn allemaal één in God, zoals ze dat zeggen, broeders en zusters in God; en dat geldt heus niet alleen onder de mensen, daar zit de geest bij en daar is praktisch alle leven bij. Zover het ons mogelijk is, moeten we proberen die eenheid uit te drukken zo goed als we kunnen, zo sterk als we kunnen, zoveel mogelijk in overeenstemming met wat wij zien als het goddelijke licht. En wanneer we daar dat beetje méér steeds weer bij gebruiken, nu ja, dan worden we op het laatst één, ja, niet met de mensen en alles zo, eigenlijk met God en door God met alle dingen.

Nou ja, dat noemen ze nu de perfecte inwijding. Ik zou zeggen: je hoeft je niet zo druk te maken met al die theorie, als je maar begint aan de praktijk. Of om het anders te zeggen: Ik heb eens een keer een slapie gehad, nou ja goed, een tijd geleden. Die jongen wist alles af van de strategie. Hij wist alles af van oriëntatie, van geografie enz. Als je hem hoorde praten, leek het een professor. Maar als je hem een schop in zijn handen gaf en je zei: graaf eens even een putje, dan brak hij de schop en zijn nek tegelijk.

Kijk, dat zijn nu de theoretici, die komen nooit verder. Theorie is heel goed, als je haar kunt gebruiken. En daarom zou ik willen zeggen: Mensen, als jullie werkelijk inwijding zoeken, denk eraan, dat het heus niet alleen gaat om de wetenschap. Leer a.h.w. geestelijk je handen gebruiken, metterdaad te werken. Geef alles steeds een beetje méér dan je gewend bent, een beetje méér aandacht, een beetje méér kracht. Dan kom je veel verder dan met alle theorieën, die je niet in de praktijk brengt.

Ik wens u allen een prettige zondag toe.

:--:--:--:--:--:--:

Goedenmorgen, vrienden.

U heeft een klein contrast gehoord, waarbij twee kanten van eenzelfde probleem werden belicht door twee figuren, die - al zult u het waarschijnlijk niet zo graag geloven - geestelijk dezelfde hoogte hebben, dezelfde bereiking, wier weg echter verschilt.

Wanneer de tweede spreker vanmorgen iets teveel de nadruk heeft gelegd op zijn vroegere gestalte, zo heeft hij dit gedaan om u door het contrast duidelijker te maken hoe groot de mogelijkheden zijn voor elke mens, die besloten heeft voor zich het pad der bereiking te kiezen. Het is niet aan mij om hier verder op door te gaan, want ik mag deze bijeenkomst zo dadelijk voor u sluiten. Maar ik ben zo vrij geweest om de gedachten van enkelen uwer na te gaan. Juist bij deze tweede spreker leek mij dat zeer interessant. Mag ik een opmerking maken? Een enkeling werd door een soort slogan gevat, geboeid. Dat "van alles een beetje méér" heeft enkelen zeer beroerd; maar de meesten betreurden het, dat de spreker het in deze vorm bracht. Bepaalt de kwaliteit van de schotel het gerecht dat wordt opgediend? Eet men liever bout van porceleinen borden, dan rijk voedsel, door de zon gerijpt, uit een aarden nap? Ge moet leren uw vooroordelen te overwinnen hierin, te luisteren naar achtergronden en u zult ongetwijfeld beter beseffen hoe veelvuldig de mogelijkheden tot bereiking en bewustwording zijn. Menselijke reactie en oordeel zijn, mijne vrienden - ik moet het nederig toegeven - deel van het menselijk denken, deel van de fouten die ook mij eens beheerst hebben; maar het is juist dáárom dat ik in u loof en prijs, dat ge althans dit ene begrip daaruit hebt onthouden. Mag ik hopen dat u niet meer zult zien naar de vorm van de schotel en haar grondstof? De schotel is van goud of hout, van porcelein of gebakken klei en wanneer de inhoud rijk is en u geestelijk voedt, zo is zij kostbaar, want de schoonste schotel zonder inhoud kan u geestelijk niets betekenen en zou stoffelijk misschien een misleiding of een begoocheling worden.

Vergeef mij, dat ik zo vrij ben geweest om in uw gedachten door te dringen, uw oordeel op te vangen en sta mij toe met deze nederige excuses thans over te gaan tot het laatste deel van onze bijeenkomst.

Zoals u weet, moogt u zelf een onderwerp stellen voor de rubriek, waarmee wij gaan besluiten. Wie van u heeft de goedheid mij dit onderwerp voor te leggen?

Bescheidenheid en kwaliteit en slaap.

Ik hoop, dat dit laatste woord geen kritiek is op de sprekerskwaliteit van mijn voorgangers. Ongetwijfeld trachten zij u geestelijk te wekken en niet in slaap te sussen. Het is mij natuurlijk zeer moeilijk om deze drie woorden te gaan behandelen, dat zult u begrijpen. Maar ik wil toch trachten u iets duidelijk te maken.

Wanneer wij spreken over kwaliteit, dan bedoelen wij daarmee de voor óns belangrijke eigenschappen, Kwaliteit is niet de werkelijke reeks van eigenschappen die iets bezit, het is het door ons begéerde. En wanneer wij spreken over bescheidenheid, zo is dit heel vaak een kwaliteit die wij in ons zelf zo gaarne zouden zien en die wij toch onvolledig bezitten. Mag ik mij dus vooral op de kwaliteit gaan baseren en onze vriend, die de slaap te berde bracht, zeggen: Wat is slaap anders dan het wekken van nieuwe kwaliteiten in de mens, waardoor hij geestelijk een wijle vrij kan ingaan in werkelijke werelden van licht, of geboeid blijven in zijn eigen verwarde droombeeld?

[The page contains extremely faint and illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the document. The text is too light to transcribe accurately.]